

Het Landboek

Johan de Boose
plattelandsdichter 2012–2015

Voorwoord

Beste lezer,

Het Landboek is de oogst van vier jaar plattelandsdichterschap (2012–2015).

Johan de Boose volgde in 2012 Lut de Block op als tweede plattelandsdichter van de provincie Oost-Vlaanderen.

De provincie wenst met haar beleid de betrokkenheid van de Oost-Vlaming bij landbouw en platteland te verhogen. Met een plattelandsdichter slaagt ze daarin op een literair hoogstaande én bevattelijke wijze.

Johan de Boose kreeg de afgelopen vier jaar heel wat plattelandsthema's aangereikt, waarmee hij op een fijnzinnige manier aan de slag ging. Hij bezong onder meer de mijnwerkers, de bijen en de jenever, hij roemde de stilte en de liefde, hij gaf een stem aan de dodenmuur van Vinkt, et cetera. Zestien gedichten lang kunt u het resultaat lezen.

Ik wens u veel plezier met de lectuur van **Het Landboek**.

Alexander Vercamer,
Gedeputeerde voor Landbouw & Platteland
Provincie Oost-Vlaanderen

Dit is

Dit is het landboek,
een oefening
in sterven en verrijzen,
de veldzang van de mens
op zware sloffen.

Luister voorzichtig,
kijk omhoog
naar de trage weg
in de lucht,
groeïend donker,
een pad dat verdwijnt,
geschreven tijd,
de eeuw van geiten en neerhoven.

Ieder landschap leidt naar een gezicht,
jubelende lippen,
bestoven kinderen,
een eeuwenoud meisje.
Op het veld op haar huid groeit bos.
In de grot in haar buik slaapt een dier
onder de vogels van de hoop.

Er is dromen en dromen.
Wij dromen van iets groots,
planeten die blinken in je mond,
bloem na bloem beklimmen,
de diepte van alle kelken en alle kelen.
Ik hou van dons dat wiegt
en tenen die spreken,
tuinen vol regen en rook,
vuur verpakt in vocht,
dwarse sprookjes
waarin niemand niemand is vergeten.

Het landschap niet

Wordt tijd oud? Het landschap niet.
Het slijt zoals een mens, het bergt
zijn spinsels, klimt uit as
of ijs. Of glanst van hitte als honing
of vet. In de grot in je buik
slaapt een dier, op het veld
op je huid groeit bos. Je bent
van stof, verlangt naar elders
en anders. Je geur is oud
als de zee, als het begin. Je spartelt
en rilt, bent vis en riet.

Wordt tijd oud? Het landschap niet.
Het luidt zoals een klok, het slaat
en heelt, of klinkt in de onaffe
wind en vergeet. Of vlucht met
de mist. Op de maan in je oog
zit een man, in de beek
in je bloed schijnt licht. Je kleedt
je met heuvels en hemel,
hunkert naar vroeger en meer.
Je ziel is van goud, zoals je lust
of je lied. De tijd wordt al oud,

maar je landschap niet.

Vanouds

Land vanochtend: een hemel als van steen,
verstrooide zon, tuinen vol regen en rook.
Een kind zegt: kijk, een veld vol duivels.

Het landvolk woont in duinen,
droomt van honing en melk,
verslikt zich in het meel van de taal.

Land waar geen land meer achter is,
zeeziek land dat zich het holoceen herinnert,
kleigrond vol dodo's en ossen,

de veldzang van de mens, fossielen,
en later: de geschreven tijd, het landboek,
wrak land waarin een vrouw ontwaakt.

Land vandaag, vannacht, vanouds,
land van klachten en beloften,
land dat breekt en weent en wacht.

Day is done

1.

'Mijn voet een wandelende tak
Mijn stem een rollend hol vat
Mijn ziel een gevlekt bloedend dier

Ik ken de stille snik van Vlaamse winters
Zoete angst, schuldige stilte
Elk kind in elke kooi is een prooi

De kooi heet: *Everything at once*

Over vlakten valt de schaduw van een berg,
van lange nachten
Het leven is een weg die onder mij verdwijnt

Ik trek het laken van de mist over me heen
Ik breek in de kaken van de regen
Ik lees de lijnen van het lot:

*Fruit tree, fruit tree
No one knows you
but the rain and the air*

Ik ben één met het wenend land, met de grijze zee
Ik ben de tiener van het jaar
Straks spring ik naar de andere kant van het licht
Wie springt is altijd beter dan voorheen
Wie valt valt veilig in een lange diepe slaap
Een val van vijftien jaar, van twintig eeuwen

Spring ik? Ik zie de tong van mijn schoen.
Vlieg ik? Onder mij een vlakte van braaklanden,
groeïend donker, een weg die verdwijnt.
Roep ik? Een stem als een vat.
Wie luistert? Wie is zo doof als een god?

*Life is but a memory
happened long ago.'*

2.

Er zijn twee manieren om naar deze ochtend te kijken:
In het landschap ligt een lichaam
In het lichaam ligt een landschap

De derde manier is
hoe land en lijf samen

Er is dromen en dromen:
Een heuvel wil berg zijn
Een beek wil zeewaarts

Er zijn ook dromen die men oplegt
(alsof de toekomst een straf is):
Een gazon in een bos?
Een eik op een varen?

Er zijn akkers en oevers die sterven
Dieren die zichzelf vergeven

Hoor
Iemand speelt viool op een boom
Day is done

De krant zegt: het is vijftien graden
en een jongen stapte uit het leven.

Er is stappen en stappen.

Een muur in Vinkt

'Ik, muur, geboren in de eeuw
van rijwiel en Rodenbach,
beschik als alle muren over oren
en vertel graag dwarse sprookjes.

Zo hoorde ik ooit meisjes mekkeren,
de twintigste eeuw was nog jong,
ik hoorde beken kruien, lang voor de uitvinding
van automobiel en telefoon,
ik hoorde ezels toen, en geiten die grappig gilden
in het slachthuis,
ik hoorde monden vol jenever en klei,
en verlangen hoorde ik, 's zondags, 's winters,
dat als een schaduw over mij gleed.

Wat weet een muur? Dat hij als puin,
als afval eindigt, door niemand herinnerd,
verraden door de boomgaard die hij
van een grens voorzag en door het kind
dat viel en bijna zijn nek brak.

Toen kwam de tiende mei.

Ik, muur, heb goed geluisterd naar
de wrede maand en de vloek van een volk
dat liever zwijgt en zweet.

Ik, muur, gezet om te schutten,
hoorde propellers en laarzen en Wagner,
de landhonger van een zieke beschaving.
Er werden mensen neergemaaid, want
daar gaat het in oorlog om: wie eerst schiet.

Ik hoorde hoe een man in een boom
de trekker overhaalde, zodat het land kraakte.

Op zevenentwintig mei was het achttien graden
en het regende in het westen. Ik rook naar mos.
Mannen leunden tegen me met hun rug,
alsof ze onder het roken wat keuvelden,
maar ze keuvelden niet. Lood trof hen
en mij een fractie later. Ik kreeg meteen
een nieuwe, smadelijke naam: dodenmuur.

Misschien verwachtte ik meer van het leven:
een voorzetwand als draagmuur,
een gevel met een oogachtig vensterglas,
een haard, zwartgevekt, in een kasteel,
de achtergrond van een vroege Ensor.

Desnoods een wal of een schot, alles,
maar geen dodenmuur.

Ik, muur, gebouwd in de eeuw
van geiten en neerhoven,
breng sindsdien een zacht gezang voort
voor wie zijn oor te luisteren legt
bij mijn verweerde voegen,
bij mijn verkropte, verkrotte steen.

Luister voorzichtig,
duw me niet om.'

De molen van Zingem

De molenaar staat op zijn burcht
van azijnhout en krabbelaars en varkensvet.
Hij maalt en plet de gerst.
Hij telt de bestoven kinderen,
verwekt op de steenzolder.

Het land rondom staat stil,
al sinds de eeuw van pest en inquisitie.
Stenen zingen, het trapbint kraakt.
De molen weegt zijn boezem.

Zijn gezel is de wind in de fluitgaten,
geïmporteerd uit La Mancha.
Fluit de wind, dan wordt de molen verkruid.
Plakt de molen, dan blazen alle kinderen.
Hij vecht met de tijd, seizoen na seizoen,
bestaan na bestaan, dood na dood.

In het dorp ziet men het zwaaien van het zeil,
gespannen op de blote benen van de wiek.

Mulder en molen hebben één ziel.
Als de wind krimpt, vrijen alle zwaluwen.

Gedenk ons

Gedenk ons
fostmannen, mijnwerkers,
ouvriers in de kolen van Walenland
onderweg naar ons brood in de Borinage

Kijk wij kinkels op klompen
jongens, boeren, kinderen nog
met onze vaders en broers
met God die alles weet

Wij die wonen in klei
Wij die werken in een graf
Wij levende lijken

Wij zijn
nog steeds onderweg
geboren uit slijk
begraven in kolen

Kijk omhoog
naar de trage weg
in de lucht

Kijk ons happen naar licht en troost
in onze jas van steenkool en zweet

Is een mens soms
meer waard dan een paard?

Kijk een pens en een pint
in de wolken
een belofte van terugkeer
een vrouw en een bed

De trein
naar het diepst
van de aarde, een oefening
in sterven en verrijzen

Een liefdeloze reis
door de dood beschenen

Wij dromen van
iets groots, een ander leven
De hemel herinnert zich ons niet

De relativiteit van nul

Wie wast zich in het zwembad,
eet kruimels als ontbijt
en slaapt in een doos?

Rara?

Het is geen keus.
Het is een ziekte, die komt in een rolstoel
of in woekerende cellen.
Het is een strijd die nooit stopt.

Op alle schermen zegt de chief executor officer
dat 29 met vier nullen hem te min is.
Hij zegt: 'Ik ben ceo, hoe meer nullen
hoe meer faam, ik ceo, ben tig keer meer
waard', daarom lacht hij minzaam,
gouden tanden vallen uit zijn bek.

Wie lacht daar? Wie lacht als koning Midas
sterft van honger omdat alles wat hij pakt,
zelfs zijn croissant, verandert in diamant?

'De heffe des volks minacht mij', zegt de ceo,
'en alle armen krabben aan hun gat,
maar ik ben ceo, ik zie het zo.'

Wie lacht daar het hardst?
Een nummer met een broek aan,
een nummer onder de nullen,
een cijfer is een cijfer is een cijfer,
een nul is een nul is een nul,
maar vier nullen achter een cijfer
is beter dan nul maal nul.
Welk nummer hebt u, meneer?
Wat dacht u?

De volgende graag!
De volgende nul!

Over de weiden van de wereld
trekken naar het kerkhof
grote en minder grote nullen
met of zonder blaam
met of zonder broek aan
met of zonder bmw.

De dood is een groot huis voor daklozen,
d.w.z. voor levenden die na hun leven alles
kwijtgeraakt zijn, d.w.z. voor iedereen,
nul of geen nul.

De toestand is onherstelbaar & eeuwigdurend,
dat is een grote troost.

Ode aan O'de Flander

O, drinkbaar lief, natte hitte,
trage, gewijde halm

O, lied van de graanharp,
vuur verpakt in vocht

O, brood van de liefde,
mout van de troost
en de jubel

Woord voor woord en druppel voor druppel
tel ik de zegeningen,
een mond, een strot als een schoot
een tong als een sidderaal

en jij die de keel tot vulkaan maakt
tot vijver, tot vulva
tot dagelijks brood

en ik die je pluk en je was
die je spoel en je stook

en jij die me voert en me leidt
als een eeuwenoud meisje,
Miss Middeleeuwen,

O, gretig geklater, heldere bron,
geborrel van balsem
een zalvende regen

O, glas vol lief en lijf en zon.

De stilte luiden

Niemand, bang voor niemand, niet bang
om niemand te zijn
tussen de volwassen meidoornhagen
bij de veekering
wachtend op een baken
onder de vogels van de hoop.

De akker staat strak
na tienduizenden jaren melancholische koude
en dorst
en zilte kussen.

Stilte is wat er rest
van ons.

Denkt de buxus
op de ontvleesde buik
aan eeuwige jeugd? Ja.

Kijk naar de oudste levenden
hoe eenzaam,
net bomen,
en zie de dorpen, ontvolkt bijna.

Leegte, bang voor leegte, niet bang
om leeg te zijn.

Zonder je af,
begeef het. Ja.

Bemin
de heilige witte stilte
die luidt.

Op de siertoer

Er was een tijd, heel lang geleden, dat bloemen konden praten.
Ze praatten over hun bestaan, het weer, hun werk, de kapper,
net als mensen nu, maar zachter, haast onhoorbaar
en veel bloemrijker. Ze zeiden: 'Buurman Tulp probeert me
te versieren.' Of: 'Er is te weinig koolzuur, daarvan word ik moe.'

Soms was er één die huilde: 'Ik ben zo mooi, veel mooier
dan de anderen, die zijn zo lelijk als de nacht.' 'Maar waarom
huil je dan?' vroeg Beuk. 'Omdat ik al na één dag ben verwelkt,
en zij, zij leven heel de zomer, snik!' 'Ja, dat is waar,' zei
Beuk, 'dat is een reden om te huilen.' Zelf was hij net honderd.

Vaak was het ook feest. Dan kwamen alle goden, met z'n vijven:
eerst kwam Lucht, in een doorzichtig kleed, bellen blazend,
daarna Water, blootsvoets, lachend, hand in hand met Licht,
die blaakte van gezondheid. Aarde was er ook, op zware sloffen.
Ten slotte Warmte, die zijn hand gebruikte als een waaier.

Een vreemde gast was Mest, en vreemder nog zijn tweelingbroer
Compost, die roken raar, niet zomaar raar, ze stonken echt
naar wat er na een wandeling soms aan je schoenen plakt.
Maar iedereen vond hen oké en gaf hun schouderklopjes: 'Hoera
voor Mest, die ons doet leven, en voor Compost, die recycleert!'

Zo was het leven toen, gezapig en gezellig. 's Avonds keek men op
naar Opa Hemel met zijn zwarte hoofd vol witte stippen en een neus
die op een maan leek. Hij leefde eindeloos en als hij lachte blonken
de planeten in zijn mond. Dan sloten alle bloemen blij de kelk en
droomden dat ze vliegen konden tot voorbij de regenboog.

Maar vliegen lukte niet. Dat was het voorrecht van Baas Bij die met fluwelen teentjes nectar uit de bloemen pulkte en stiekem stuifmeel meenam naar de buurvrouw. Of van de vogeltjes die fluitend door het leven gingen en die letterlijk hun avonturen grepen uit de lucht.

Eén wezen vonden onze mooie bloemen niet te pruimen: het lange, lompe schepsel op twee poten, dat kakelde zoals een kip, zweette als een rund en heel veel weg had van een aangeklede aap. In één woord: mens! Zijn godheid heette Geld, en met zijn laarzen trapte hij de wereld van de bloemen onbarmhartig plat.

Hij hakte in de benen van de bomen, spoot de lucht vol gif, stortte olie in de zee en bouwde snelle, onwelriekende vehikels. Het was een trieste tijd, en op een dag besloten alle bloemen dat ze beter konden zwijgen, nu niemand meer van hen wou houden. 'Dat is', zei Beuk, 'een sneu maar wijs besluit.'

Alleen de kleine mens, de kleinste mens, het zogenaamde kind was anders. Hij bekeek de aarde met verwondering en liefde. Als hij zijn oren bij de bloemen hield, dan hoorde hij hen praten. Hij kuste Tulp en Beuk en Bij, en zelfs Compost en Mest maar dan met toegeknepen neus, en als een bloem soms huilde,

dan huilde hij ook zelf. Was er een feest, hij was erbij. De hemel was zijn opa, de vogels floot hij vrolijk na, Verder blies hij bellen zoals Lucht, liep hij blootsvoets zoals Water, liet hij Licht weerkaatsen in zijn blik, wroette hij verwoed in Aarde en genoot hij heerlijk tomeloos van Warmte.

Toen gebeurde er opeens iets onvoorstelbaar ongelooflijks: het mensje was zoals gewoonlijk naar de bloemen aan het luisteren, naar hoe zij praatten over jurken, rokjes, kousen en pyjama's, toen hij zomaar ineens, pardoes klots boem, hopeloos en ongeneeslijk erg verliefd werd op een Madelief.

Het was de grote liefde, met grote 'o' en grote vlammen, met grote, rode oren en grote, jubelende lippen, met grote letters, grote ogen en soms ook wel een grote bek, zo'n liefde met een grote tuin, zo groot als een vakantie, kortom te groot voor woorden.

Dat was weer feest! Of liever: revolutie, want niemand had zoiets verwacht en niemand wist ook goed hoe het nu verder moest. 'Wees niet bezorgd', zei Beuk, 'dat gaat heus wel vanzelf.' En inderdaad, de liefde groeide met de dag en werd zo groot dat Madelief en Kind besloten om te trouwen in de paddenstoelenkerk.

Moraal van het verhaal: ach mens, vergeet je geld, blijf kind, til je voeten op als je gaat wandelen, leg je oor te luisteren bij bloemen, en haal je neus niet op voor rare geurtjes aan je schoen. Laat liefde bloeien als een bloem en laat je eens versieren door Tulp of Roos, Viool of Brem of door Vergeet-mij-nietje.

Verbijsterende bijen

Hoor

het lied van de vliesvleugelige,
nectarminnende, zwaarbehaarde
koningin in haar kasteel van was

die tot haar leger hovelingen spreekt:

'Hoe lang nog geeft de aarde vruchten?'

De hovelingen zijn ontelbaar,
slapeloze minnaars die bloem na bloem
beklimmen.

Wat hen met de aarde bindt
is hun vlucht naar hoger
honing, leniger liefde.

'Hoe lang nog?'

Zij zijn van verre hoorbaar,
hun taal van suiker en zomer,
de zon op een motor.

Alleen het beste willen zij,
het antwoord op alle raadsels in de diepte
van alle kelken en alle kelen kennen zij.

En diep in hun pels zit hun verborgen wapen,
een geheime speer, hun dodelijke doorn,
de angel van de min.

Een hooglied

Het lijflied speelt: ik hou van dons
dat wiegt en tenen die spreken.

Breekbaar water licht, er woont
een dooier in je borst.

Ik zie je buigen, maar je kreukt
niet.

Een kind speelt in een droom
met een zeis en zwaait.

Nog steeds dat lijflied: heup
die kiept, kaak die bolt

en hijgt. Ik zwicht meteen
en zing me vloeibaar.

Reizend

Reizend teken ik een labyrint van lijnen,
een plattegrond, een weg, een landschap.

Het landschap laat zich later lezen.
Ieder landschap leidt naar een gezicht,

ieder woord verlangt naar een gedicht.

Ode aan de Huysmanhoeve

Door de eeuwen rijden karren,
rijden van gasthuis naar woonhuis,
rijden van woest goed naar groot goed.

In mijn kelders rijpen brood en bier
en vlees.

In mijn schaduw zwoegt de kromme
stille maaier.

In mijn kamers liggen alle levens
die ik leid.

Ik zing en lik mijn stenen wonden.

Ik kam het mos op mijn huid,
de baard van de tijd.

Pervers scheppingsverhaal

Op de eerste dag had al wie zingend door de stad liep, het vreselijke nieuws nog niet gehoord.

Op de tweede dag brak de ijsmuts, smolt de berg en zwol de zee.

Op de derde dag traden de seizoenen op in de verkeerde opera.

Op de vierde dag vatten woorden vuur en vluchtten alle ratten.

Op de vijfde dag vielen zwarte loden wolken op de aarde.

Op de zesde dag verzamelden de laatste mensen zich in een ark.

Op de zevende en stilste dag beweende de maan haar meesteres.

Dorp, dorp

De tijd – mijn dorp. Mijn dorp – mijn leven.
Mijn leven is het leven van zovelen, kijk,
de levenden en doden naast elkaar,
aan dezelfde tafel zitten voor- en nageslacht.
Ik roep een willekeurig tijdperk op,
ik ga naar binnen, ik ga naar binnen in de tijd,
ik bouw mijn woning, mijn woning in de tijd,
ik word er oud en dan word ik opnieuw geboren,
en weer, en weer, ik word geboren in het dorp
van de tijd. Wat vroeger was, is thans.
Wat komen gaat, vindt nu al plaats.
Mijn bloed stroomt van eeuw naar eeuw,
van huis naar huis. Ik woon in een dorp,
het dorp is de tijd, en niemand gaat dood.
Mijn dorp is daar waar alles was,
waar niemand niemand is vergeten.
Het stort niet in, het houdt niet op.
Het is er nu, het was er steeds, het blijft
bestaan, en niemand, niemand gaat,
niemand gaat er, niemand gaat er dood.

Verantwoording

1 Het landschap niet | 8 februari 2012

Op 8 februari 2012 zwaaide Johan de Boose de eerste plattelandsdichter, Lut de Block, uit en trad hij aan als haar opvolger in CC Jan Tervaert in Hamme. Bij die gelegenheid presenteerde hij zijn eerste plattelandsgedicht, 'Het landschap niet'. Het gedicht werd als poster verspreid in alle Oost-Vlaamse bibliotheken.

2 Vanouds | juni 2012

De dichter kreeg opdracht een gedicht te schrijven voor het 50-jarige bestaan van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid (GLB). In 2012 was het 50 jaar geleden dat het GLB werd ingevoerd. Het is een hoeksteen van de Europese integratie die al vijf decennia de voedselbevoorrading van de Europese burger veiligstelt en zorgt voor een leefbaar platteland. Het gedicht werd gedrukt op groeipapier.

3 Day is done | 31 januari 2013

Johan de Boose schreef een plattelandsgedicht voor de gedichtenweek met als thema 'muziek' (31 januari tot 6 februari 2013). Hij trok naar 4 Oost-Vlaamse scholen met een videogedicht dat hij realiseerde samen met videokunstenaar Swoon. Poëzie in een eigentijds pak. De dichter bezocht het Sint-Hendrikscollege in Deinze, het Don Boscollege in Zwijnaarde, het Sint-Franciscusinstituut in Sint-Maria-Oudenhove en het Sint-Bernarduscollege in Oudenaarde. Bekijk het videogedicht op www.plattelandsdichter.be.

4 Een muur in Vinkt | 26 mei 2013

Bij het begin van de Tweede Wereldoorlog vonden in Vinkt en Meigem tragische incidenten plaats die het dorp blijvend zouden tekenen. Als herdenking van de gebeurtenissen van mei 1940 werd op 26 mei 2013 in Vinkt een reflectieruimte geopend. Johan de Boose presenteerde zijn gedicht tijdens deze plechtigheid. Meer info is te lezen op www.vinkt.be.

5 De molen van Zingem | 6 oktober 2013

Het provinciebestuur kocht in 1999 de houten staakmolen 'Het Meuleke 't Dal' in Zingem. Het is de kleinste molen van Oost-Vlaanderen, en wellicht ook de oudste. De molen is beschermd sinds 1944, het landschap sinds 1977 en het lage molenaarshuisje sinds 1982. De plattelandsdichter presenteerde zijn gedicht op 6 oktober tijdens de Oost-Vlaamse Molendag.

6 De relativiteit van nul | 17 oktober 2013

Naar aanleiding van de Werelddag van Verzet tegen Armoede bestelde Vormingplus Vlaamse Ardennen-Dender een gedicht over armoede op het platteland. Er werd een creatief schrijfatelier georganiseerd met minderbedeelden. De verhalen die hieruit ontstonden, dienden de plattelandsdichter tot inspiratie. Hij presenteerde zijn gedicht tijdens het evenement in Oudenaarde, georganiseerd door Vormingplus Vlaamse Ardennen-Dender met diverse sociale organisaties, stads- en OCMW-diensten.

7 Gedenk ons | 20 oktober 2013

In 2013 ging het project Sporen in de Tijd van start, dat vijftig jaar na de laatste trein van Zottegem naar Ronse een nieuw licht wilde werpen op het Mijnerwerkerspad. Op de Dag van de Trage Weg presenteerden Trage Wegen vzw en haar partners het project met portretten en getuigenissen van streekbewoners. Het mijnerwerkerspad inspireerde de plattelandsdichter. Op 20 oktober 2013 droeg hij zijn gedicht voor op het pad. Het gedicht werd vormgegeven op een groot doek door Injas Devoldere en reisde mee met de tentoonstelling.

8 Ode aan O'de Flander | 17 november 2013

Op de 23ste editie van het Kapittel van de Orde O'de Flander bracht Johan de Boose zijn Ode aan O'de Flander. De Orde introniseerde bij die gelegenheid verscheidene persoonlijkheden en horecazaken voor hun verdiensten in de erkenning en de promotie van de Oost-Vlaamse graanjenever. De dichter werd op 17 november 2013 ook opgenomen in deze Orde. Videokunstenaar Swoon maakte hierbij een tweede videogedicht.

Bekijk het op www.plattelandsdichter.be.

9 De stilte luiden | 27 april 2014

De plattelandsdichter presenteerde zijn gedicht over het stiltegebied Dender-Mark op de 36ste Vlaamse Ardennendag. Op deze dag kon het brede publiek kennismaken met het bijzondere landschap van de Vlaamse Ardennen en de stilte als een van de basiskwaliteiten van het platteland. Vzw Waerbeke was een van de gelegenheidspartners voor de 36ste editie.

10 Op de siertoer | 20 mei 2014

Op 20 mei 2014 brachten ruim 900 leerlingen tijdens de 11de editie van 'Op de Siertoer 4 Kids' een bezoek aan maar liefst 15 Oost-Vlaamse sierteeltbedrijven. De aftrap werd gegeven door gedeputeerde Alexander Vercamer op het bedrijf De Bruyne-Flandresse in Lochristi. De plattelandsdichter schreef speciaal voor die gelegenheid een luisterverhaal over de sprookjesachtige wereld van pratende bloemen.

11 Verbijsterende bijen | 2 oktober 2014

Op 2 oktober 2014 gaf de Provincie Oost-Vlaanderen het startschot voor de vernieuwde actie 'Verbijsterende bijen'. In samenwerking met 56 Oost-Vlaamse steden en gemeenten deelde de Provincie 19.000 pakjes krokusbollen uit. De plattelandsdichter bracht met zijn nieuwste gedicht een ode aan de bij. Wie in zijn/haar gemeente een pakje krokusbollen afhaalde, kreeg een prentkaart met het gedicht cadeau.

12 Een hooglied | januari 2015

Voor de Poëzieweek 2015 met als thema 'Met zingen is de liefde begonnen' schreef de dichter een nieuw hooglied. Het resultaat is een raadselachtig, erotisch gedicht als hommage aan de meest erotische tekst uit de Bijbel. Het werd opgenomen in de tijdelijke gedichtenroute van het Provinciaal Domein Puyenbroeck.

13 Reizend | maart 2015

In maart 2015 gingen drie nieuwe Plaatselijke Groepen van start voor een periode van zes jaar. Ze spannen zich in om het platteland meer leefbaar en beleefbaar te maken. De plattelandsdichter schreef voor de Plaatselijke groepen Grensregio Waasland, Meetjesland en Vlaamse Ardennen een gedicht over een van zijn favoriete thema's: het verband tussen het landschap en het menselijk lichaam.

14 Ode aan de Huysmanhoeve | 27 september 2015

Vlak buiten Eeklo ligt het Provinciaal Streekcentrum met de dertiende-eeuwse Huysmanhoeve. Sinds 2003 is de provincie Oost-Vlaanderen de eigenaar van het centrum. Sinds 2010 staat het Plattelandscentrum Meetjesland vzw in voor het beheer van de Huysmanhoeve. De plattelandsdichter presenteerde zijn Ode aan deze hoeve op 27 september tijdens de feestelijke afsluiting van het seizoen.

15 Pervers scheppingsverhaal | 29 september 2015

Op 29 september presenteerde de provincie Oost-Vlaanderen haar klimaatplan, 'Klimaatgezond Oost-Vlaanderen', tijdens een kick-off event. De ambitie is om tegen 2050 een klimaatgezond Oost-Vlaanderen te hebben. De plattelandsdichter schreef hierover een gedicht dat gold als een waarschuwing. Hij las het voor als eye-opener op het grootse congres in de Capitool in Gent. Meer op www.ikbenklimaatgezond.be.

16 Dorp, dorp | 24 oktober 2015

Op 24 oktober organiseerde de Oost-Vlaamse Vereniging Dorpsbelangen vzw een feestelijke bijeenkomst voor dorpsraden en bewonersplatformen. Daar werd tevens de winnaar van de GoeBezig-prijs bekendgemaakt. De plattelandsdichter schreef een gedicht over het dorp als mythische plek. Hij inspireerde zich daarbij op de Russische dichter Arseni Tarkovski. De winnaar, 'Overlegplatform Zwijnaarde', kreeg als prijs het gedicht op prentkaart en op affiche mee om die te verspreiden in zijn dorp.

Colofon

Deze dichtbundel werd uitgegeven in opdracht van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen.

Hij bundelt 16 plattelandsgedichten geschreven door Johan de Boose in de periode 2012–2015.

Beleidsverantwoordelijke:

Alexander Vercamer, gedeputeerde voor Landbouw & Platteland

Vormgeving:

dienst Communicatie

Tekening omslag: Het Landboek door Mira de Boose

Druk:

Dienst Aankoop, Transport & Verzending

Oplage:

300 exemplaren

Publicatie:

December 2015

Depotnummer:

D/2015/5139/23

Verantwoordelijke uitgever:

Gedeputeerde Alexander Vercamer, p.a. Gouvernementstraat 1, 9000

Gent

Gedrukt op gerecycleerd papier.